Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

18. prosince 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Dodržování práv duševního vlastnictví – Směrnice 2004/48/ES – Právní ochrana počítačových programů – Směrnice 2009/24/ES – Licenční smlouva k počítačovému programu – Neoprávněná změna zdrojového kódu počítačového programu nabyvatelem licence v rozporu s licenční smlouvou – Žaloba pro porušení práv z duševního vlastnictví podaná autorem počítačového programu proti nabyvateli licence – Povaha použitelného režimu odpovědnosti“

Ve věci C-666/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) ze dne 16. října 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 24. října 2018, v řízení

IT Development SAS

proti

Free Mobile SAS,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát)

ve složení E. Regan, předseda senátu, I. Jarukaitis (zpravodaj), E. Juhász, M. Ilešič a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za IT Development SAS B. Lamonem, avocat,

– za Free Mobile SAS J. Fréneauxem, avocat,

– za francouzskou vládu R. Coesmem, jakož i A.-L. Desjonquères a A. Daniel, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi É. Gippini Fournierem a S. L. Kalédou, jakož i J. Samnadda, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. září 2019,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32), jakož i článku 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/24/ES ze dne 23. dubna 2009 o právní ochraně počítačových programů (Úř. věst. 2009, L 111, s. 16).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi IT Development SAS a Free Mobile SAS ve věci údajného porušení práv k počítačovému programu a z něj vyplývající újmy.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2004/48

3 Body 10, 13 a 15 odůvodnění směrnice 2004/48 uvádí:

„(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů [členských států] tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany [duševního vlastnictví na] vnitřní[m] trhu.

[…]

(13) Je nezbytné vymezit co nejširší oblast působnosti této směrnice tak, aby zahrnovala všechna práva duševního vlastnictví upravená předpisy [Unie] v této oblasti nebo vnitrostátními předpisy dotyčného členského státu. […]

[…]

(15) Touto směrnicí by nemělo být dotčeno hmotné právo duševního vlastnictví […]“

4 Článek 1 této směrnice, který definuje její předmět, zní následovně:

„Tato směrnice se týká opatření, řízení a nápravných opatření nezbytných k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví. […]“

5 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené [unijními] právními předpisy nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené [unijním] právem nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.

[…]

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny:

a) předpisy [Unie] upravující hmotné právo duševního vlastnictví […]

[…]“

6 Článek 3 směrnice 2004/48, nadepsaný „Obecná povinnost“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné [nepřiměřené] lhůty, ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

2. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

7 Článek 4 této směrnice, nadepsaný „Osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření“, zní následovně:

„Členské státy uznávají jako osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření uvedených v této kapitole:

a) nositele práv duševního vlastnictví v souladu s použitelným právem;

[…]“

Směrnice 2009/24

8 Bod 15 odůvodnění směrnice 2009/24 zní:

„Neoprávněné rozmnožování, překlad, zpracování nebo změna formy kódu, ve které byla rozmnožena kopie počítačového programu poskytnuta, je porušením výlučných práv autora. […]“

9 Článek 1 směrnice 2009/24, který definuje její předmět, v odstavci 1 stanoví:

„V souladu s ustanoveními této směrnice chrání členské státy počítačové programy autorskými právy stejně jako [chrání členské státy počítačové programy autorským právem jako] literární díla ve smyslu Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl. […]“

10 Článek 4 této směrnice, nadepsaný „Úkony podléhající omezení“, stanoví:

„1. S výhradou ustanovení článků 5 a 6 zahrnují výlučná práva nositele práv ve smyslu článku 2 právo činit sám a právo udělovat svolení jinému k

[…]

b) překladům, zpracováním, úpravám a k jakékoliv jiné změně počítačového programu a k rozmnožování programu z těchto úkonů vyplývajícího, aniž jsou dotčena práva osoby provádějící změnu programu;

[…]“

11 Článek 5 uvedené směrnice, nadepsaný „Výjimky z úkonů podléhajících omezení“, v odstavci 1 stanoví:

„Pokud nejsou ve smlouvě sjednána zvláštní ustanovení, nevyžadují svolení nositele práv úkony uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) a b), pokud se jedná o úkony nezbytné k tomu, aby umožnily oprávněnému nabyvateli užívat počítačový program způsobem, ke kterému je určen, včetně opravy chyb.“

12 Podle čl. 8 prvního pododstavce směrnice 2009/24 se její ustanovení nedotknou jiných zákonných ustanovení týkajících se mimo jiné smluvního práva.

Francouzské právo

13 Článek L. 112–2 zákoníku duševního vlastnictví stanoví:

„Za díla, jež jsou výsledkem duševní činnosti, ve smyslu tohoto zákoníku se považují zejména:

[…]

13° počítačové programy, včetně přípravného koncepčního materiálu;

[…]“

14 Článek L. 122-6 tohoto zákoníku zní:

„S výhradou ustanovení článku L. 122-6-1 zahrnuje užívací právo autora počítačového programu právo činit sám a právo udělovat svolení jinému k:

1° stálému nebo dočasnému rozmnožování počítačového programu […];

2° překladům, zpracování, úpravám a k jakékoliv jiné změně počítačového programu a k rozmnožování programu z těchto úkonů vyplývajícího;

[…]“

15 Článek L. 122-6-1 uvedeného zákoníku stanoví:

„I. Úkony uvedené v č. L. 122–6 odst. 1 a 2 nevyžadují svolení autora, pokud jsou nezbytné k tomu, aby umožnily osobě, která je oprávněna užívat počítačový program, užívat počítačový program způsobem, ke kterému je určen, včetně opravy chyb.

Autor je nicméně oprávněn vyhradit si na základě smlouvy právo opravit chyby a stanovit zvláštní podmínky, kterým budou podléhat úkony uvedené v čl. L. 122–6 odst. 1 a 2 a které jsou nezbytné k tomu, aby mohl být počítačový program užíván osobou, která je oprávněna jej užívat, způsobem, ke kterému je určen.

[…]“

16 Článek L. 335-3 druhý pododstavec téhož zákoníku zní následovně:

„Deliktem porušení práv z duševního vlastnictví je též porušení některého z práv autora počítačového programu stanovených v článku L. 122-6.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

17 Na základě smlouvy ze dne 25. srpna 2010, ve znění dodatku ze dne 1. dubna 2012, poskytla společnost IT Development společnosti Free Mobile, operátorovi telefonních služeb nabízejícímu balíčky mobilních služeb na francouzském trhu, licenci a tyto společnosti uzavřely smlouvu o údržbě počítačového programu nazvaného ClickOnSite, což je software centralizovaného řízení projektů určený k organizaci a sledování vývoje rozmístění všech antén radiotelefonní sítě společnosti Free Mobile jejími týmy a externími poskytovateli technických služeb v reálném čase.

18 Návrhem ze dne 18. června 2015 podala společnost IT Development žalobu proti společnosti Free Mobile u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie) pro porušení práv k počítačovému programu ClickOnSite, v níž se domáhala náhrady škody. Společnost IT Development vytýkala společnosti Free Mobile, že změnila dotyčný počítačový program, zejména vytvořením nových formulářů. Kromě toho, že společnost IT Development byla názoru, že tyto změny byly podstatné, k podložení tvrzení, že společnost Free Mobile nebyla oprávněna takové změny provést, poukázala zejména na ustanovení článku 6 licenční smlouvy, nadepsaného „Rozsah licence“, podle kterého se v podstatě zákazníkovi výslovně zakazuje přímo či nepřímo rozmnožovat softwarový balík, rozložit jej nebo na něm provést operace reverzního inženýrství, jakož i přímo či nepřímo změnit, upravit, přizpůsobit tento software nebo vytvořit k němu další a dodatečná díla.

19 Společnost Free Mobile podala vzájemnou žalobu z důvodu zneužití práva podat návrh na zahájení řízení a tvrdila, že návrhy společnosti IT Development jsou nepřípustné a nepodložené.

20 Rozsudkem ze dne 6. ledna 2017 tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži) prohlásil za nepřípustné nároky společnosti IT Development založené na deliktní odpovědnosti společnosti Free Mobile, zamítl návrh posledně zmíněné společnosti na náhradu škody vzniklé v důsledku zneužití práva a uložil společnosti IT Development náhradu nákladů řízení. Tento soud shledal, že existují dva odlišné režimy odpovědnosti v oblasti duševního vlastnictví, a to jeden mimosmluvní v případě porušení zákonem stanovených užívacích práv autora softwaru a druhý smluvní v případě porušení autorského práva vyhrazeného smlouvou, a že v projednávané věci bylo společnosti Free Mobile jasně vytýkáno nesplnění smluvních povinností, což spadá pod žalobu na určení smluvní odpovědnosti, a nikoli deliktní jednání spočívající v porušení práv k počítačovému programu.

21 Společnost IT Development podala proti uvedenému rozsudku odvolání u cour d’appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie), v němž tento soud žádala, aby položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku, zrušil rozsudek soudu prvního stupně a prohlásil žalobu pro porušení práv z duševního vlastnictví, kterou tato společnost podala, za přípustnou. Rovněž navrhuje, aby bylo určeno, že změny počítačového programu provedené společností Free Mobile zakládají porušení práv z duševního vlastnictví, aby byla posledně zmíněné společnosti uložena povinnost zaplatit jí částku 1 440 000 eur jako náhradu vzniklé škody a aby byla podpůrně společnosti Free Mobile uložena na smluvním základě povinnost zaplatit jí částku 840 000 eur jako náhradu této škody. Kromě toho každopádně navrhuje, aby bylo společnosti Free Mobile a jejímu subdodavateli, společnosti Coraso, pod hrozbou penále zakázáno užívat předmětný počítačový program, jakož i získat a opětovně využít data z tohoto programu.

22 Společnost Free Mobile zejména navrhuje, aby cour d’appel de Paris (odvolací soud v Paříži) potvrdil ustanovení rozsudku prvního stupně, uložil společnosti IT Development povinnost zaplatit jí částku 50 000 eur jako náhradu škody vzniklé v důsledku zneužití práva a aby byly všechny návrhy společnosti IT Development prohlášeny za nepřípustné a každopádně nepodložené.

23 Předkládající soud uvádí, že francouzské právo upravující občanskoprávní odpovědnost spočívá na zásadě zákazu souběhu, která znamená, že zaprvé nemůže být založena smluvní odpovědnost a zároveň deliktní odpovědnost určité osoby vůči jiné osobě pro tytéž činy a zadruhé je deliktní

odpovědnost vyloučena ve prospěch smluvní odpovědnosti, jestliže jsou tyto osoby vázány platnou smlouvou a škoda, která jedné z nich vznikla, vyplývá z nesplnění nebo nesprávného splnění některé ze smluvních povinností. Dále uvádí, že ve francouzském právu spadá porušení práv z duševního vlastnictví, které je původně skutkovou podstatou trestného činu, pod deliktní odpovědnost, ale že v tomto právu neexistuje žádné ustanovení, podle kterého by k porušení práv z duševního vlastnictví nemohlo dojít v případě existence smlouvy mezi stranami. V tomto ohledu lze například podat žalobu pro porušení práv v oblasti patentů a ochranných známek vůči nabyvateli licence, který překročil meze své smlouvy.

24 Předkládající soud však podotýká, že článek 2 směrnice 2004/48, který vymezuje oblast její působnosti, obecně stanoví, že se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí použijí na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví, aniž by bylo rozlišováno podle toho, zda k porušení došlo v důsledku nesplnění smlouvy, či nikoli.

25 Za těchto podmínek se cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Pokud nabyvatel licence k počítačovému programu nedodržuje podmínky licenční smlouvy k počítačovému programu (uplynutím zkušební doby, překračováním počtu oprávněných uživatelů nebo jiných měrných jednotek, jako jsou procesory, které mohou být použity k vykonání instrukcí počítačového programu, nebo změnou zdrojového kódu počítačového programu v případě, že licence toto právo vyhrazuje poskytovateli licence), jedná se o:

– porušení práva duševního vlastnictví (ve smyslu směrnice [2004/48]) nositele autorského práva k počítačovému programu podle článku 4 směrnice [2009/24] o právní ochraně počítačových programů,

– nebo může tato skutečnost podléhat zvláštnímu právnímu režimu, jako je obecný režim smluvní odpovědnosti?“

K předběžné otázce

26 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že v rámci spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedené článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší, aby otázky, které jsou mu položeny, případně přeformuloval (rozsudky ze dne 28. června 2018, Crespo Rey, C-2/17, EU:C:2018:511, bod 40, a ze dne 26. září 2019, UTEP 2006., C-600/18, EU:C:2019:784, bod 17 a citovaná judikatura).

27 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že se problematika věci v původním řízení týká uplatnění zásady zákazu souběhu, podle které musí být deliktní odpovědnost vyloučena, pokud žaloba, jako je žaloba v původním řízení, vychází z tvrzeného porušení smluvních povinností, a nikoli z porušení práv duševního vlastnictví deliktní povahy.

28 Jak uvedl předkládající soud, tato zásada francouzského práva znamená, že zaprvé nemůže být založena smluvní odpovědnost a zároveň deliktní odpovědnost určité osoby vůči jiné osobě pro tytéž činy a zadruhé je deliktní odpovědnost vyloučena ve prospěch smluvní odpovědnosti, jestliže jsou tyto osoby vázány platnou smlouvou a škoda, která jedné z nich vznikla, vyplývá z nesplnění nebo nesprávného splnění některé ze smluvních povinností.

29 Předkládající soud rovněž uvedl, že porušení práv duševního vlastnictví je ve francouzském právu trestným činem spadajícím obvykle pod deliktní odpovědnost, a nikoli pod nesplnění smlouvy. Francouzská vláda navíc ve svém písemném vyjádření uvádí, že výraz „porušení práv z duševního

vlastnictví“ ve francouzském právu je vyjádřením výrazu „porušení práva duševního vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48, takže pravidla francouzského práva týkající se žaloby pro porušení práv z duševního vlastnictví představují provedení této směrnice.

30 S ohledem na výše uvedené je třeba dovodit, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být směrnice 2004/48 a 2009/24 vykládány v tom smyslu, že porušení ustanovení licenční smlouvy k počítačovému programu týkající se práv duševního vlastnictví nositele autorských práv k tomuto programu spadá pod pojem „porušení práv duševního vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48, a že tudíž musí mít uvedený nositel možnost požívat záruk stanovených posledně zmíněnou směrnicí, bez ohledu na režim odpovědnosti použitelný podle vnitrostátního práva.

31 Je nutno poznamenat, že předkládající soud vyjmenovává v položené otázce několik možných forem porušení licenční smlouvy k počítačovému programu, a sice nerespektování uplynutí zkušební doby nabyvatelem licence k počítačovému programu, překročení počtu oprávněných uživatelů nebo jiných měrných jednotek, jako jsou procesory, které mohou být použity k vykonání instrukcí počítačového programu, nebo změna zdrojového kódu počítačového programu v případě, že licence toto právo vyhrazuje poskytovateli licence. Ve věci v původním řízení se přitom jedná pouze o posledně uvedený případ, takže v projednávané věci je třeba se zabývat pouze tímto případem.

32 Pokud jde o směrnici 2009/24, která stanovuje hmotná práva autorů počítačových programů, je třeba podotknout, že členské státy jsou podle článku 1 této směrnice povinny chránit počítačové programy autorskými právy jako literární díla. Podle článku 4 této směrnice zahrnují výlučná práva nositele práv k těmto programům, která musí být chráněna členskými státy, s výhradou určitých výjimek, které tato směrnice stanoví, zejména právo činit sám a právo udělovat svolení jinému k překladům, zpracováním, úpravám a k jakékoliv jiné změně počítačového programu. Zákaz změny zdrojového kódu počítačového programu tedy patří k autorským právům k počítačovému programu, jejichž ochranu upravuje směrnice 2009/24. Je třeba dodat, že podle článku 3 uvedené směrnice je taková ochrana přiznána jakékoliv fyzické nebo právnické osobě, která je oprávněná podle ustanovení vnitrostátních právních předpisů o autorském právu k těmto dílům.

33 Z toho vyplývá, že směrnice 2009/24 neváže ochranu práv nositele autorských práv k počítačovému programu na otázku, zda tvrzené porušení těchto práv spadá pod porušení licenční smlouvy, či nikoli.

34 V tomto ohledu je třeba podotknout, že bod 15 odůvodnění uvedené směrnice pouze uvádí, že zpracování nebo změna formy kódu, ve které byla rozmnožena počítačového programu poskytnuta, je porušením výlučných práv autora, aniž podává jakékoli upřesnění ohledně smluvního či jiného původu tohoto porušení.

35 Pokud jde o směrnici 2004/48, ta stanoví – jak vyplývá z bodů 10 a 15 jejího odůvodnění a z jejího článku 1 – opatření, řízení a nápravná opatření nezbytná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, což zahrnuje práva stanovená směrnicí 2009/24.

36 Podle čl. 2 odst. 1 směrnice 2004/48 se tato směrnice vztahuje na „jakékoli porušení práv duševního vlastnictví“. Ze znění tohoto ustanovení, konkrétně zájmena „jakékoli“, vyplývá, že tato směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že se vztahuje i na porušení, jež vyplývají z nesplnění smluvní podmínky týkající se využívání práva duševního vlastnictví, včetně práva autora počítačového programu.

37 Toto zjištění je potvrzeno jak cíli směrnice 2004/48, tak kontextem, do kterého zapadá čl. 2 odst. 1 této směrnice, které je podle ustálené judikatury Soudního dvora třeba vzít v úvahu při výkladu tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. května 2016, Envirotec Denmark, C-550/14, EU:C:2016:354, bod 27 a citovaná judikatura).

38 Pokud jde nejprve o cíl směrnice 2004/48, z bodů 10 a 13 jejího odůvodnění vyplývá, že tímto cílem je sblížení právních systémů členských států tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu, a že je nezbytné vymezit co nejširší oblast působnosti této směrnice tak, aby zahrnovala všechna práva duševního vlastnictví upravená předpisy Unie v této oblasti nebo vnitrostátními předpisy dotyčného členského státu.

39 Soudní dvůr mimoto rozhodl, že cíl směrnice 2004/48 spočívá v tom, že členské státy zajistí zejména v informační společnosti účinnou ochranu duševního vlastnictví (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další, C-324/09, EU:C:2011:474, bod 131).

40 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že účelem ustanovení této směrnice je upravit aspekty práv duševního vlastnictví, které se týkají dodržování těchto práv a jejich porušování, a to tím způsobem, že stanoví povinnost zavést účinné právní prostředky k předcházení, ukončení nebo nápravě jakéhokoli porušení existujícího práva duševního vlastnictví (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. dubna 2014, ACI Adam a další, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 61 a citovaná judikatura).

41 Pokud jde dále o kontext, do něhož zapadá čl. 2 odst. 1 směrnice 2004/48, tato směrnice v článku 4 stanoví, že každý nositel práv duševního vlastnictví je oprávněn žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření upravených touto směrnicí v souladu s použitelným právem. Možnost podat takovou žádost přitom nepodléhá žádnému omezení, pokud jde o smluvní či jiný původ porušení těchto práv.

42 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že porušení ustanovení licenční smlouvy k počítačovému programu týkající se práv duševního vlastnictví nositele autorských práv k tomuto programu spadá pod pojem „porušení práv duševního vlastnictví" ve smyslu směrnice 2004/48, a že tudíž uvedený nositel musí mít možnost požívat záruk stanovených touto směrnicí.

43 Je však třeba uvést, že i když cílem směrnice 2004/48 je stanovit opatření, řízení a nápravná opatření ve vztahu k nositelům práv duševního vlastnictví, což zahrnuje autorská práva k počítačovým programům stanovená směrnicí 2009/24, prvně zmíněná směrnice nestanoví přesné podmínky uplatnění těchto záruk a nestanoví uplatnění zvláštního režimu odpovědnosti v případě porušení těchto práv.

44 Z toho vyplývá, že vnitrostátní zákonodárce může i nadále volně stanovit konkrétní podmínky ochrany uvedených práv, a zejména vymezit smluvní či deliktní povahu žaloby, kterou může nositel těchto práv podat v případě porušení práv duševního vlastnictví proti nabyvateli licence k počítačovému programu. Je však nezbytné, aby byly v každém případě splněny požadavky směrnice 2004/48.

45 V posledně zmíněném ohledu zejména z článku 3 uvedené směrnice vyplývá, že opatření, řízení a nápravná opatření nezbytná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nepřiměřené lhůty, ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení. Musí být též účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.

46 Z výše uvedených úvah vyplývá, že určení režimu odpovědnosti použitelného v případě porušení autorských práv k počítačovému programu nabyvatelem licence k tomuto programu spadá do pravomoci členských států. Použití zvláštního režimu odpovědnosti však nesmí být v žádném případě překážkou účinné ochrany práv duševního vlastnictví nositele autorských práv k tomuto programu, tak jak je stanovena ve směrnicích 2004/48 a 2009/24.

47 V projednávané věci předkládající soud uvádí, že žádné ustanovení vnitrostátního práva týkající se porušení práv z duševního vlastnictví výslovně nestanoví, že se takovéhoto porušení práv lze dovolávat pouze v případě, že smluvní strany nejsou vázány smlouvou. Rovněž uvádí, že porušení práv z duševního vlastnictví je ve svém nejširším pojetí chápáno jako zásah do některého práva duševního vlastnictví, zejména porušení jednoho z autorských práv k počítačovému programu.

48 V tomto ohledu je podle ustálené judikatury Soudního dvora vnitrostátní soud na základě zásady konformního výkladu vnitrostátního práva povinen vykládat toto právo v co největším možném rozsahu v souladu s požadavky unijního práva, a zajistit tak v rámci svých pravomocí plnou účinnost unijního práva, pokud rozhoduje o sporu, který mu byl předložen. Tato zásada vyžaduje, aby vnitrostátní soud vzal v úvahu celé vnitrostátní právo za účelem posouzení, nakolik může být uplatněno způsobem, který nevede k výsledku, jenž je v rozporu s unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. prosince 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, body 75 a 76, a ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 55). S ohledem na skutečnosti uvedené v předchozím bodě a s výhradou ověření předkládajícím soudem se jeví, že v projednávané věci je možný výklad, který by byl v souladu s požadavky směrnic 2004/48 a 2009/34.

49 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že směrnice 2004/48 a 2009/24 musí být vykládány v tom smyslu, že porušení ustanovení licenční smlouvy k počítačovému pr

50 ogramu týkající se práv duševního vlastnictví nositele autorských práv k tomuto programu spadá pod pojem „porušení práv duševního vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48, a že tudíž musí mít uvedený nositel možnost požívat záruk stanovených posledně zmíněnou směrnicí bez ohledu na režim odpovědnosti použitelný podle vnitrostátního práva.

K nákladům řízení

51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/24/ES ze dne 23. dubna 2009 o právní ochraně počítačových programů musí být vykládány v tom smyslu, že porušení ustanovení licenční smlouvy k počítačovému programu týkající se práv duševního vlastnictví nositele autorských práv k tomuto programu spadá pod pojem „porušení práv duševního vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48, a že tudíž musí mít uvedený nositel možnost požívat záruk stanovených posledně zmíněnou směrnicí bez ohledu na režim odpovědnosti použitelný podle vnitrostátního práva.

Podpisy.